

BROJ 8 * MAJ/JUN, 2015.

SCHOOLFRANJE

UŽIVANJE U ŠKOLI I DRUŽENJU!

NAŠA ŠKOLA, STRANA 18
DOMAĆIN REGIONALNOG
TAKMIČENJA

ČOVEK SE PO DETINJSTVU
POZNAJE KAO PO JUTRU DAN

STRANA 15

NAŠI FUDBALERI TEMA BROJA

PRVI NA REGIONALNOM TAKMIČENJU!

STRANA 4

ČITAJTE JOŠ...

ZAR SU BITNE RAZLIKE?

STRANA 8

REKLI SU O LJUBAVI...

STRANA 11

ŠTA KAD MOZAK ZABLOKIRA?

STRANA 14

SADRŽAJ

GLAVNI UREDNIK
ELZANA CRNOVRŠANIN

**ZAMENIK GLAVNOG
UREDNIKA**
SELDA SELMANOVIĆ

UREDNICI

ALEN TAHIROVIĆ
ADNA HASANOVIĆ
ALEN ŠALJIĆ
AMINA BEGOVIĆ
AMINA DACIĆ
ANISA GICIĆ
DAVER HADŽIFEJZOVIĆ
ELZA KURTOVIĆ
EMRA MAŠOVIĆ
ENVERA KURTOVIĆ
ERMINA ČATOVIĆ
IRMA GARIBOVIĆ
IRMA ASKIĆ
JUSO HAMIDOVIĆ
NERMIN UGLJANIN
MERALA HUSOVIĆ
SEAD BAŽDAR
SEHADA BAŽDAREVIĆ
SIBELA ŠHOVIĆ
SLAĐANA DUMIĆ
SUADA PAPIĆ
ŠAĆIRA ČATOVIĆ
VAHID RAHIĆ

**TEHNIČKO-
POLJOPRIVREDNA ŠKOLA
SJENICA**

**SAVE KOVAČEVIĆA 15
36310 SJENICA
WWW.TPSSJENICA.COM**

MAJ/JUN 2015.

- 4 INTERVJU...
- 5 MATURANTI TEHNIČKO-POLJOPRIVREDNE ŠKOLE
- 8 ZAR SU RAZLIKE BITNE?
- 10 STRUČNO USAVRŠAVANJE U
TEHNIČKO-POLJOPRIVREDNOJ ŠKOLI
- 11 REKLI SU O LJUBAVI...
- 12 DA LI STE ZNALI?
- 12 SMEŠNA STRANA ŠKOLE
- 13 ŽIVI ŠTO LEPŠE, ALI TAKO DA TE NE BUDE STID
- 14 UČENICI NEKAD I SAD
- 15 ČOVEK SE PO DETINJSTVU PREPOZNAJE
KAO PO JUTRU DAN
- 16 BUGATTI
- 18 NAŠA ŠKOLA, DOMAĆIN REGIONALNOG TAKMIČENJA
- 19 ŠTA KAD MOZAK ZABLOKIRA?
- 20 NASMEŠI SE...
- 22 MOJA PRIČA

Riječ glavnog urednika

Elzana Crnovršanin,
master filolog srpske književnosti i jezika

Poštovani,

Još jednu školsku godinu priveli smo kraju, pa samim tim i još jedan broj našeg časopisa, 8 broj. I ovaj, kao i svi prethodni brojevi, ispunjen je raznim sadržajima koji mogu zaintrigirati, te poput lavine novih informacija i zanimacija na sebe skrenuti pažnju svakoga od vas.

U želji da na što bolji način istaknemo i objedinimo sve ono što su naši učenici u proteklom periodu stvarali i postigli uprkos neizostavnim preprekama, čestom negodovanju i nepriznavanju, uspjeli smo da očuvamo kontinuitet i karakter časopisa. Uspjeli smo da i ove godine literarne radove naših đaka ispratimo izuzetnim dizajnom kako bi kreativni doživljaj pri čitanju svakog novog broja bio potpun.

Kao i u poslednjem broju koji je izašao prošle godine i u ovom broju ispratili smo maturante, pa najlepše detalje sa njihove noći za pamćenje, maturalne večeri, putem ovog broja prenosimo.

Osim toga, u periodu koji je iza nas, događale su se stvari koje su bile od izuzetnog značaja za školu i naše učenike. Naša škola je bila domaćin Regionalnog takmičenja srednjih mašinskih škola, zahvaljujući osvajanju prvog mjesta na navedenom takmičenju školske 2013/ 2014. godine, od strane učenika Adnana Gičevića. Takođe, na regionalnom takmičenju srednjih škola u malom fudbalu, koje je održano u Kosjeriću, učenici Tehničko-poljoprivredne škole postigli su zapažene rezultate i osvojili prvo mesto u konkurenciji od osam ekipa sa područja Zlatiborskog okruga.

Uz sve to, učenici su bili u mogućnosti da slušaju mnogobrojna predavanja mimo školskih sadržaja, što je posebno uticalo na njih i njihov životni poziv. Tradicionalno, tu su i uobičajni sastavi naših učenika, njihov osvrt na pojedine probleme, razrađivanje tehnika za eliminisanje tih problema, njihovi korisni saveti i usmeravanja.

Na kraju i ovog broja i ove školske godine, ostaje nam samo da kažemo hvala! Hvala svima onima koji veruju u nas! Hvala svima onima koji su bili i ostali uz nas! Hvala onima koji nas bodre i prepoznaju naše namere i plemenite ciljeve! Posebno zahvaljujemo našim maturantima koji su bili deo ovog tima i koji su bili deo jedne divne generacije koja će ostati upamćena, pre svega, po svojoj pristojnosti i kreativnosti.

Želimo im sreću i uspeh na svim životnim putevima koji im predstoje.

Intervju

PRIREDILE: ADNA HASANOVIĆ I ANISA GICIĆ, 11

NAŠI FUDBALERI PRVI NA REGIONALNOM TAKMIČENJU

Kao što svi dobro znamo, Tehničko-poljoprivredna škola je uvek bila poznata po tome što je kroz nju prošlo mnogo talentovane dece u svim oblastima, pa neizostavno i u sportu. Tako su mladi fudbaleri iz naše škole, čija je karijera u usponu, predstavljali ne samo Tehničko-poljoprivrednu školu već i našu opštinu, Sjenicu, na regionalnom takmičenju srednjih škola u malom fudbalu, koje je održano u Kosjeriću. Postigli su zapažene rezultate i osvojili prvo mesto u konkurenciji od osam ekipa sa područja Zlatiborskog okruga. S tim u vezi razgovarali smo sa nekima od njih (Jasmin Vejsilović, Denis Rastić i Kemal Papić), pa vam prenosimo njihove utiske.

1. Koliko puta sedmično ste imali trening i kakva je bila saradnja između igrača, ali i vas i vašeg trenera na terenu?

Jasmin: Petnaest dana, uz dobro druženje smo se pripremali, tokom kojih je saradnja sa trenerom bila odlična.

Denis: Pripreme su trajale petnaest dana i naročito bih izdvojio odličnu saradnju sa profesorom Mirsadom Karišikom.

Kemal: Imali smo nekoliko treninga i saradnja sa trenerom je bila veoma dobra .

2. Da li ste imali punu podršku svih profesora i direktora škole?

Jamin: Imali smo potpunu podršku profesora, a posebno direktora, koji nam je obezbedio sve uslove za putovanje.

Denis: Imali smo podršku svih profesora, uključujući i direktora, a najveću podršku imali smo od trenera, profesora Mirsada Karišika.

Kemal: Od nekih profesora nismo ni imali podršku, bilo im je svejedno. A od nekih smo imali potpunu podršku, posebno od profesora Alena, Mirsada i naravno- direktora.

3. Da li ste imali tremu pred ovu utakmicu?

Jasmin: Nismo imali nikakvu tremu, jer smo se i pre toga takmičili na mnogo jačim turnirima.

Denis: Postojala je pozitivna trema, ali ne nešto preterano.

Kemal: Ja lično nisam imao tremu, jer sam navikao na ovakva takmičenja.

4. Da li možeš da ispuniš sve obaveze, s obzirom na to da još ideš u školu?

Jasmin: Da, ali je bilo naporno sve postići.

Denis: Trudim se da postignem sve što isplaniram, ali škola je uvek na prvom mestu.

Kemal: Kad imam dva treninga dnevno teško je, ali trudim se, a to se na kraju uvek isplati.

5. Ko su ti uzori među našim i stranim fudbalerima?

Jasmin: Mislim da nemam uzore i da mi nisu potrebni, s obzirom na to da sam zadovoljan svojom igrom.

Denis: Nemam uzora, zadovoljan sam sobom i svojom igrom na prethodnim turnirima.

Kemal: Što se tiče naših fudbalera nemam uzora, a stranih ima nekoliko: Messi, Ronaldo, Ramos.

6. Koliko već dugo treniraš fudbal?

Jasmin: Treniram od svoje četvrte godine.

Denis: Oko desetak godina.

Kemal: Treniram već osam godina.

7. Kada jednom budeš odlazio, u koji bi klub najviše voleo da odeš?

Jasmin: Imam priliku da odem u prvu ligu Holandije, u Herakles Almelo, i voleo bih nekad da zaigram za taj klub.

Denis: Imam priliku, istu kao što je naveo moj saigrač Jasmin Vejsilović, i voleo bih da zaigram zajedno sa njim za pomenuti klub.

Kemal: Hmm... Ima ih više: Barça, Real, PSG...

8. Da li se loše osećaš kada propustiš neku utakmicu zbog povrede?

Jasmin: Da, vrlo se loše osećam kada nisam na utakmici, a gledam svoje saigrače sa tribina.

Denis: Naravno, to je uobičajeno za svakog fudbalera.

Kemal: Pa žao mi je, ali i kada sam povređen uvek bodrim svoj tim.

9. Pored fudbala da li treniraš još neki sport?

Jasmin: Ne, jer fudbal je moj život.

Denis: Ne treniram, uvek i svuda - isključivo fudbal.

Kemal: Ne treniram, fudbal je moja ljubav i moj život.

10. Kakvi su tvoji planovi za budućnost?

Jasmin: Moji planovi za budućnost jesu da treniram što više i da postignem što bolje rezultate.

Denis: Pre svega da završim srednju školu i da upišem fakultet, onda sve ostalo.

Kemal: Da treniram što jače i jače. I da „bežim“ iz Sjenice.

Na kraju, možemo samo da kažemo da ste još jednom dokazali da smo najbolji i da smo ponosni na vas, naše fudbalere, koji su na najbolji mogući način predstavili našu školu i naš grad.

Vaša karijera tek počinje! Mnogo sreće momci!

MATURANTI TEHNIČKO-POLJOPRIVREDNE ŠKOLE

U ovom broju posebnu pažnju posvetili smo našim dragim maturantima, koji su kroz ove četiri godine doista proživeli mnogo toga u školi. Delili su lepe i tužne trenutke, smeh, suze, dobre i slabije ocene... Sklopili su dugotrajna prijateljstva i, jednostavno rečeno, proveli su neke od najljepših trenutaka života u ovoj školi. Iz tog razloga, sada kada je ta škola samo deo njihove prošlosti i pregršt njihovih najlepših uspomena, u nadi da će ispuniti sve svoje nade, snove i želje, te postati dobri i ostvareni ljudi, želimo im hrabrost i istrajnost u svemu onome što sledi. Želimo im da osmeh koji imaju na fotografijama koje su pred nama, sa njihovog lica nikada ne iščezne. Želimo im i da generacijsku poruku koja slijedii, na putu ka budućnosti u svojim srcima zauvek nose...

Generaciju,

„Obriši svoje suze neuspeha i nesreće. Spusti pored sebe svoj težak teret i odmori se dok ti se srce ne smiri. Budi mirna. Budi neustrašiva. Ništa te ovde ne može povrediti osim same sebe. Radi ono čega se plašiš i ceni takve pobjede sa ponosom. Odloži svoje neostvarljive snove i završavaj zadatke odmah, bez obzira koliko su ti neprvlačni. Budi strpljiva. Zastani. Izdrži. Izbegavaj klupu za oplakivanje i zahvaljuj se, umesto toga, za svoje poraze. Ne bi ih dobila da ti nisu bili potrebni. Uvek uči od drugih. Onaj koji uči od sebe ima budalu za nastavnika. Budi oprezna i voli svakog, čak i one koji te odbijaju, jer mržnja je luksuz, koji ne možeš sebi da priuštiš. Pogledaj gore. Pruži ruke. Prosto ostani verna Bogu i putuj tiho svojim putem ka večnosti sa milosrđem i osmehom. Kada odeš, svi će reći da si u nasledstvo ostavila bolji svet od onog koji si zatekla.“

- Og Mandino

Često su se pravile razlike među ljudima, a glavni faktor je bila nacija ili vera. Sve to zato što neki ljudi nisu umeli da vole svoje a poštuju tuđe, sve zato što nisu imali razumevanja za nešto što je drugačije, što se od njih razlikuje.

PIŠE: ILĐA ASKIĆ, 12

ZAR SU BITNE RAZLIKE?

Svi smo mi obični ljudi, smrtnici sastavljeni od iste supstance, krvi i mesa. Svi se na isti način moramo boriti sa životom, jer on često zna biti surov i okrutan prema nama, pa nas pokušava pregaziti onda kada smo najslabiji. Međutim, mi znamo da se nipošto ne smemo umoriti od njega, jer to znači odustati, ne od života već od samog sebe.

Često su se pravile razlike među ljudima, a glavni faktor je bila nacija ili vera. Sve to zato što neki ljudi nisu umeli da vole svoje a poštuju tuđe, sve zato što nisu imali razumevanja za nešto što je drugačije, što se od njih razlikuje. Delili su se u grupe, suprostavljali jedni drugima, ispunjeni mržnjom i pohlepom. Nisu shvatali da je vera nešto sa čime se čovek rađa, nešto što čovek nasleđuje i čuva u dubini svoje duše. Jer, čovek može birati ljude kojima će pripadati, koje će voleti i sa kojima će se družiti, ali vera je nešto što dolazi samo od sebe, a ni mi sami ne znamo od kuda, nešto što nas ispunjava, pruža nam mir i sigurnost. Zašto se onda zbog nje deliti???

Svi smo mi isti, neko malo bogatiji, neko siromašniji; neko se smeje glasnije, neko tiše; neko je viši neko niži; neko ima plavu boju očiju, neko crnu, ali u suštini svi smo mi ljudi koji će na kraju dobiti istu nagradu, jednu hladnu sobu od zemlje koja će nas prekriti.

Žašto onda praviti razlike, sejati mržnju, patiti, osećati se nelagodno?
Zar nije lepše voleti?
Voleti ljude oko sebe?
Sve ljude?
Pružiti im ljubav, da bi i nama bila pružena?
Pružiti im osmeh, da bi se i nama osmehnuli?
Prihvatiti ruku prijateljstva i čvrsto je držati u svojoj ruci, jer prijatelji su blago, neprocenjivo? Njihove reči i blizina, hrana su za naše misli, za našu dušu.
Ne želimo da sledimo loše uzore starijih.
Mi želimo da među nama ne postoje razlike!
Želimo da se volimo i družimo.
Da se radujemo i smejemo.
Da se razumemo i jedni na druge pozitivno utičemo.
A razlike?
Za nas nisu bitne, u našim očima i srcima ne postoje.
I ako ih ima, nevažne su.
Bitne su sličnosti, tanke sponе koje nas vezuju i čine nas srećnijim, zadovoljnijim.
Želimo da cenimo, poštujemo i volimo jedni druge i samo nam je to važno u životu.
Po nacionalnosti smo ono što jesmo! Imamo svoj identitet i čuvamo ga.
A po opredeljenju, pa MI SMO LJUDI!
To je stvar izbora, ne vere niti nacije...

STRUČNO USAVRŠAVANJE U TEHNIČKO- POLJOPRIVREDNOJ ŠKOLI

Tehničko-poljoprivredna škola je sa agencijom obrazovanja „Sveti Sava“ iz Čačka sklopila ugovor o poslovno-tehničkoj saradnji za realizovanje obuke za izradu peciva. Obuka je realizovana za odrasle preko tržišta rada Razvoja sistema funkcionalnog osnova obrazovanja odraslih u Srbiji.

Poslovi izrade peciva pripadaju području rada Poljoprivreda, proizvodnja i prerada hrane, oblast Pekarstvo. Cilj obuke za pekare je osposobljavanje polaznika za izradu pekarskih proizvoda. Uspešno završena obrada po ovom programu daje mogućnost sticanja osnovnih znanja, veština i sličnih kompetencija izrade peciva.

Obuka se izvodila od 16. 12. 2014. do 13. 02. 2015, u Tehničko-poljoprivrednoj školi, koja je u potpunosti ispunjavala sve propisane uslove u pogledu prostora, opreme i nastavnog kadra. Obuku je izvodila prof. tehnolog Aiša Ćatović, koja je stekla uverenje za izvođenje programa stručnog usavršavanja.

Osnovni napor i nastavnika i polaznika bio je usmeren ka postignuću opštih ishoda programa, odnosno procesa obuke. Ti opšti ishodi predstavljali su informacije za polaznike na osnovu kojih su oni mogli doneti odluku o izboru programa, ali i za poslodavca koji na osnovu nje donosi odluku o zapošljavanju, jer polaznici dobijaju uverenje o položenom ispitu za obuku.

Program je predviđen za polaznike koji žele profesionalno da se osposobe za rad u ovoj prehrambenoj struci, jer dobro obučeni pekari su radnici koji su veoma traženi kao profil stručnog zanimanja, a zapošljavaju se najčešće po sigurnoj i dobroj preporuci.

Tokom obuke polaznici su naučili:

- da izrađuju testo za hleb i ostale vrste pekarskih proizvoda;
- kako se pekarski proizvodi pripremaju u skladu sa higijenskim standardima;
- kako se čuvaju pekarski proizvodi;
- osnove zaštite i prve pomoći na radnom mestu.

Nakon završene obuke i izlaska na završni ispit, polaznici su stekli uverenje o položenom ispitu za obuku. Stečena znanja i veštine, omogućavaju dalje stručno usavršavanje i obuku za izradu pekarskih proizvoda.

PIŠE: ELZA KURTOVIĆ, III1

REKLI SU O LJUBAVI...

Ljubav je nešto što pokreće inteligenciju i kreativnost, nešto što nas pročišćava i oslobađa. Ona je bolest od koje niko ne želi da ozdravi. Koga ona napada- taj ne želi da se spase, a ko pati od nje ne želi da se izleči.

Ljubav je divlja snaga. Kada pokušavamo da je ukrotimo, ona nas uništava. Kad pokušavamo da je zatočimo, ona nas zarobljava, a kada pokušavamo da je razumemo, e, tada ostajemo izgubljeni i zbunjeni.

Iz različitih priroda rađa se ljubav. Iz suprotnosti ljubav crpi snagu. Kroz sukobe i preobražaje ljubav se čuva. Kažu da ljubav nije u drugome, već u svakom od nas i mi je samo u sebi budimo. Međutim, da bismo je probudili, potreban nam je onaj „drugi“. Univerzum jedino ima smisao ukoliko imamo nekoga, tog „drugog“ sa kim ćemo deliti svoja osećanja.

Neko kaže da je kroz život shvatio da je ljubav kao neka vrsta dobrovoljnog ropstva. Ja kažem da je to laž, jer sloboda postoji jedino kada je prisutna ljubav. Onaj ko se potpuno preda, ko se oseća slobodnim, taj voli celim bićem, a ko voli celim bićem, oseća se slobodnim.

U ljubavi niko nikoga ne može da povredi, jer je svako od nas odgovoran za ono što oseća i ne možemo drugoga da krivimo za to. Niko nikoga ne gubi, jer niko nikoga ne poseduje. To je istinsko iskustvo slobode: „imati najvažniju stvar na svetu, a ne posedovati je.“

U životu ima stvari koje, bez obzira na to iz kog ugla ih posmatramo, ostaju stalno iste, vrede podjednako za sve ljude. To je pre svega LJUBAV.

PIŠE: ENVERA KURTOVIĆ, I1

SMEŠNA STRANA ŠKOLE

Biseri iz učionice

Učiteljica: - „Gde spada kukuruz?“

Učenica: „U Čardak.“

Nastavnica: „Što se smeješ kao da si nešto smešno po-
jeo!?“

Profesor: „Dobio si keca kao vrata, a ti opet na prozoru.“

Profesorka matematike učeniku: „Dođi u prvu klupu da
radiš kako znaš, pa da vidiš da ni tako ne znaš.“

Profesor matematike: „Da vidimo ko će to da odgovara
za jedinicu?“

Anegdote o poznatima

Bogati i naduveni Betovenov brat poslao je kompozito-
ru novogodišnju čestitku. Na kraju se potpisao: „Johan
van Betoven, vlasnik imanja“.

Čuveni kompozitor mu je kartu vratio, dopisavši na
poleđini:

„Ludvig van Betoven, vlasnik mozga“.

Jednog Sokratovog učenika i kasnijeg učitelja filozo-
fije, Antistena iz Atine, neko htjede da obraduje i reče
mu:

- „Ljudi te veoma hvale.“

- „A šta sam to glupo uradio da me hvale?“

- odvrati filozof.

DA LI STE ZNALI...

*...da je Čarli Čaplin jednom prilikom osvojio treću na-
gradu na takmičenju za svog dvojnika?*

*...da u proseku 100 ljudi godišnje umre od gušenja
hemijskim olovkama?*

*...da jedna biblioteka u Indiani tone oko 2 centimetra
godišnje jer statičari nisu uračunali težinu svih knjiga?*

...da lepiri osećaju ukus preko svojih nogu?

*...da se jedina kost koja nije povezana sa drugom kosti
nalazi u vasesm grlu?*

*...da prosečan čovek u svome životu popije oko 75 000
litara vode?*

*...da se podne podrazumeva kao moment kada je lo-
kalni meridijan najbliži suncu?*

*...da je zbog zemljine gravitacije nemoguće da planine
dostignu visinu veću od 15 000 metara?*

*...da je na svetu skoro 1,2 milijarde ljudi neuhranjeno, a
isto toliko ima gojaznih ljudi?*

*...da je ukupna masa svih mrava na svetu veća od uku-
pne mase ljudske populacije?*

PRIPREMIO:
ALMIN KALENDER, IV3

PIŠE: ŠAĆIRA ČATOVIĆ, III1

ŽIVI ŠTO LEPŠE, ALI TAKO DA TE NE BUDE STID

Život je buktinja i beskrajno prostranstvo, koje sa sobom nosi mnogo toga, uzima i daje. Ne može se živeti van stvarnosti, sadašnjosti, kako mnogi zamišljaju, pa skrenu sa životnog puta, padnu u provaliju i nikada se, nažalost, ne oporave.

Svet je okrutan, surov, korumpiran, nezdrav. Zašto je takav? Zašto ući u svet narkomanije, alkoholizma, kriminala? Zašto? Jednostavno, život je lep sam po sebi, mi ga možemo učiniti još lepšim, a ne mračnijim, surovijim. Danas su ljudski umovi potpuno uništeni. Možda je za to kriva današnjica, društvo a možda i mi sami?

Razmislimo... Život treba živeti punim plućima, udisati samo zdrav vazduh, a ne supstance koje nas čak mogu odvesti u smrt. Zašto je svet tako nezdrav? Zato smo krivi mi i samo mi. Život se rađa čist, a mi ga krojimo prema nama. Živimo lepše, igrajmo za život! Pitam se: „Zašto u našoj zemlji nema više sportista, humanih, srećnih, ispunjenih, zadovoljnih ljudi“? Upravo zbog nas! Zašto se ne baviti nekim sportom, putovati po svetu, istraživati nove životne mogućnosti, živeti kao da je svaki dan posljednji? Čovekova duša biće ispunjenija, prozračnija, bistrija, toplija, a život će buktati, biće lepši.

Na uglu svake ulice leži neki maloletnik u alkoholisanom stanju. Zbog čega sve to? Pa taj isti maloletnik će sutra biti roditelj, davaće nekome primer, učiti ga zdravom životu, davaće savete! Kako kada je njegova mladost uništena, natopljena alkoholom! Naravno, stideće se svojih postupaka, ali tada će biti kasno. Sve više učenika konzumira cigarete, tonu u svet dima samo da bi ispali „face“ u društvu. Pa zbog čega sve to, zašto uništavati čist, neiskvaren život koji nam je dat?

Naravno, ima mnogih surovih, istinitih i intrigantnih priča koje ruše kulu karata mirnog života. Nažalost, sruši li se jedna životna karta, sa sobom će nositi i drugu u provaliju.

Iz tog razloga, živimo pre svega zdravo, napunimo svoja pluća čistim planinskim vazduhom, a ne dimom cigareta. Živimo za nas, a ne za druge. Sklanjajmo se iz okrutnog društva zaobilazeći taman svet. Otisnimo se u svet okeana, mora, beskrajnog plavetnila, prepustimo se zdravom okruženju, prirodi..

Malo nam treba da život učinimo lepšim. Svaka sitnica je dovoljna, jedna latica ruže, jedan sunčev zrak.

Nije okrutan svet, već smo okrutni mi, sebi nepoznati. Otisnimo se u životne lepote, prepustimo se pesmi ptice, dečijoj igri i osmehu, talasima mora i okeana. Udahnimo vazduh punim plućima, živimo za sadašnjost i budućnost, za pesmu i igru, smeh, živimo za sebe, a ne za druge!

UČENICI NEKAD I SAD

PRIPREMIO: ALEN ŠALJIĆ, IIV1

Posle srednjoškolskih dugih dana, osmeha, šala, suza i ocena, svakoga učenika čeka taj maturski rad, pa matursko veče. Kraj srednjoškolskih dana budi u učenicima neku dozu ozbiljnosti, pa svi u želji da upisu željene fakultete - uzimaju knjige i uče. I pored sunčanih dana, baš u periodu kada se svaki učenik bori za svoje „bolje sutra“, svako od nas mora pobediti želju za izlascima, druženjem.

Često se pitam kako su pre nas naši vršnjaci izlazili na kraj sa ovim sa čime se mi danas susrećemo? Pre nekoliko decenija, u našem kraju naši preci možda nisu ni čuli za pojam „završni ispit“, prijemni ispit za fakultet... U to vreme ljudi su retko završavali visoke škole, ali ipak bili su dosta učeni i imali su položaje u društvu, onakve za kakve se mi danas, sa više znanja, moramo boriti.

Deca su učila osnovne stvari, bez nebitnih, nepotrebnih informacija. Ipak, moramo uzeti u obzir da tada u školama nije bilo ovoliko stručnog kadra, nastavnika i profesora koji su najbolji u svojoj struci, pa mi sada treba da budemo zadovoljni jer imamo od koga učiti i sticati znanje za dalje školovanje. Uzećemo primer učitelja. Za to radno mesto osoba je nekada trebalo da zna pisati, poznavati znakove interpunkcije, slova i brojeve, osnovno poznavanje prirode... To znači da se za par meseci kursa dobijalo zvanje učitelja. Sada, pored osnovne i srednje škole, budući učitelj mora završiti fakultet koji traje četiri godine, uz često dodatnu petu i položen master ispit. To nam samo pokazuje koliko se sve promenilo i koliko je nauka napredovala.

Nekada je mali broj učenika imao želju za školovanjem, škole su bile gotovo prazne, roditelji su svoju decu zadržavali na selu i za njih je u to vreme pustiti dete u školu bilo gubljenje vremena.

A sada, svaki roditelj je u obavezi da svom detetu pruži mogućnost obrazovanja i sticanju znanja. Iz godine u godinu sve se menjalo i mnogo više vremena se posvećivalo učenju, pa su kriterijumi rasli, izgrađivano je sve više škola sa raznim strukama, bilo je više đaka i konkurencije. Sama ta konkurencija dovela je do toga da se posle svake završene škole mora polagati završni ispit, koji iz godine u godinu postaje sve teži i sve je manje onih koji uspevaju da ga polože i nastave dalje...

Međutim, ma koliko generacija prošlo, ma koliko se sve menjalo, bledelo, nestajalo, novo nastajalo, nije maturski ispit ili priprema za prijemni ono što se pamti. Postoji ono „nešto“ što svako od nas sa sobom iz škole ponese. Nije to samo znanje, nije to samo bolje ili lošije obrazovanje i informisanost. To je ono nešto u svima nama što će uvek biti tu, ono nešto što će svaki maturant, na kraju svoga školovanja doživeti - tuga zbog toga što su divni, bezbrižni dani prošli.

Kao što se sve na kraju završi, kao što svakoj sreći ili muci dođe kraj, tako dođe i kraj škole. Dođe rastanak od drugara, profesora, pa na kraju svi pustimo po neku suzu i shvatimo da školu doživljavamo kao drugu kuću, a profesore kao druge roditelje, dok nam rastanci sa dragim osobama pričinjavaju tugu. Nikome od nas neće biti lako okrenuti se i ostaviti drage uspomene iza sebe. Uz pesmu, tople zagrljaje i iskrene želje jedni sa drugima na kraju ćemo se rastati, ali uvek pravi prijatelji ostati... Taj neki čudan osećaj, pomešan sa srećom i tugom, ispuniće naše poslednje zajedničke dane iz klupa, dane koje ćemo večno pamtiti i dugo prepričavati...

PIŠE: EMRA MAŠOVIĆ, III2

Kao što dan možemo podeliti na tri dela: jutro, podne i več, isto tako možemo podeliti život čoveka na: detinjstvo kada sve počinje i kada se sve rađa, na mladost kada sve buja i cveta i na starost, kada sunce polako zalazi i kada se sve završava.

Da li se baš čovek po detinjstvu poznaje? Koliko ova pretpostavka može biti tačna? U nekim slučajevima da, ali većinom se sve vremenom promeni, pa i čovek. Na to, svakako, utiče vreme, okolina i ljudi.

Bezbržno detinjstvo uz ispunjene sve želje, nekada detetu ukaže na to da u životu sve može imati, da je sve ružičasto i ostvarljivo. Ali svet je surov, pa oni koji su osetljivi, razmaženi i neiskvareni često padaju u iskušenja koja teško podnose. Sa druge strane, oni koji u svom detinjstvu nisu imali sve, nekima je falila ljubav i pažnja, nekima društvo, bliski ljudi i jos puno toga, kasnije odrastaju u čvrste, izdržljive ljude koji razumeju reči „nema” i „ne može” i znaju se izboriti sa njima i uspeti.

Danas ima mnogo roditelja koji na bezbroj mogućih načina, odričući se od mnogo toga u životu, žele da svom detetu pruže „sve”, ne shvatajući da nije sve u igračkama, slatkišima i skupoj odeći. Detetu treba pružiti ljubav, razumevanje, savete, ali i korisne kritike. Treba izgraditi čoveka od tako malog bića i to je ono što je veoma tesko, ali upravo je to ono što ostaje, što se nasleđuje i što je od neprocenjive vrednosti.

Kišovito jutro, mračno i tmurno, nekada se završi sunčano, uz dugu i plavetnilo neba, pa tako i tmurno detinjstvo može postati svetla mladost i uspesna starost. Posle kiše uvek sunce dođe, uz trud i želju svaka tuga u životu mora da prođe.

Moderno doba nije donelo mnogo predmeta koji bi po svojoj lepoti i uzvišenosti mogli da stanu uz umetnička dela prošlosti. Ipak, automobil kao najvažniji izum, bio je i ostao najinteresantnije polje delovanja na kome mogu da se spoje ideje estetike i mehanike, a da pri tom stvore remek delo ravno geniju jednog Leonarda Da Vincia. I pored, do sad, milionske produkcije vozila, samo se kod malog broja modela može prepoznati ovaj kvalitet. Nažalost, tendencija je da se kvalitet sve ređe i ređe sreće. Kako god, među brendovima koji u svojoj paleti modela imaju ili su imali i ovakve automobile, verovatno se na prvom mestu nalazi Bugatti. To je čuvena i skoro ezoterična francuska manufaktura vrhunskih automobila, koji fasciniraju u istoj meri kao autoportret poznatog slikara Alberta Durera. Priča o automobilima Bugatti mora biti i priča o jednom lucidnom i nadarenom čoveku, tvorcu i kreatoru, čije je ime Ettore Bugatti. Ipak, tokom relativno kratke istorije fabrike (1909-1947), proizvedeni su i neki sasvim prosečni automobili koji su brzo zaboravljeni, jer je plejada fantastičnih vozila koja su izlazila iz pogona u Molsheimu, brojna i večna. Među tako rasnim mašinama, prilično je teško izabrati neku koja bi najbolje ilustrovala duh i karakterističnost marke Bugatti.

Model Atlantic iz 1937. godine je najbolja personifikacija stila, superiornog i neponovljivog dizajna, fantastične mehanike i neprocenljive individualnosti i šarma, po kojoj su ove skulpture na točkovima i poznate. Model Atlantic je stvoren u vreme najveće ekspanzije fabrike Bugatti, odnosno tokom tridesetih godina prošlog veka.

Zovem se Sead Baždar u rubrici Za volanom očekujte mnogo glasnih zvukova različitih motora kroz razlicita doba inzinjeriga, pa I do samih osnivaca velikih kompanija.

Produkcija modela Atlantic je trajala samo dve godine i to u periodu od 1937. do 1939. godine, kada je napravljeno tačno 40 komada. Razlog ovako malom broju napravljenih automobila su: visoki standardi ručnog rada prilikom izrade, veoma visoka cena, sama specifičnost i superiornost modela tako da se malo koji vozač osećao dovoljno sposobnim da ovaj automobil vozi kao što i zaslužuje. Fabrička cena Atlantica iz 1938. godine je iznosila oko 20,000 funti, što je ekvivalent današnjih milion i dvesta hiljada evra. Osim toga, u tih 40 komada se ubrajaju i par kabrioleta kao i nekoliko kupea sa nešto modifikovanom kabinom, a ne postoje dva identična automobila i svaki se razlikuje bar u detaljima karakterističnim za naručioca. Nažalost, Bugatti Type 57 S i SC Atlantic nikad nije imao pravu priliku da, u potpunosti zaživi kao sportski kupe najviše klase. Drugi svetski rat, koji je sledio, prekinuo je tradiciju i ugasio ovu fabriku. Kada se rat završio, Atlantic je već bio zastareo mada i dalje nesumnjivo brz. Ipak, aura nesvakidašnjeg automobila, vrhunske izrade, neprikosnovenog stila i šarma stalno ga je pratila i odmah je prihvaćen i tretiran kao istinsko remek-delo automobilizma, što i jeste. Stoga su preživeli modeli Atlantic izuzetno cenjeni i praktično mistifikovani u svetu starovremenskih vozila.

Mnogi smatraju da je primerenije da budu izloženi u galerijama ili muzejima umetnosti gde bi ravnopravno delili prostor sa ostalim priznatim umetninama, nego da budu čuvani u garažama malobrojnih i ekstremno bogatih kolekcionara.

NAŠA ŠKOLA, DOMAĆIN REGIONALNOG TAKMIČENJA

PRIREDILA: SEHADA BAŽDAREVIĆ, 11

Takmičenje. Riječ od devet slova, gdje svako slovo govori ponešto o bitnosti te riječi:

T- Taktika u borbi za uspjeh, timski rad, trka u kojoj do cilja stižu samo najbolji;

A- Angazovanje sopstvene ličnosti radi ostvarenja sna;

K- Koncentracija i karakter, čije posjedovanje garantuje svijetlu budućnost;

M- Motivacija i vedre misli koje ohrabruju i rasterećuju um;

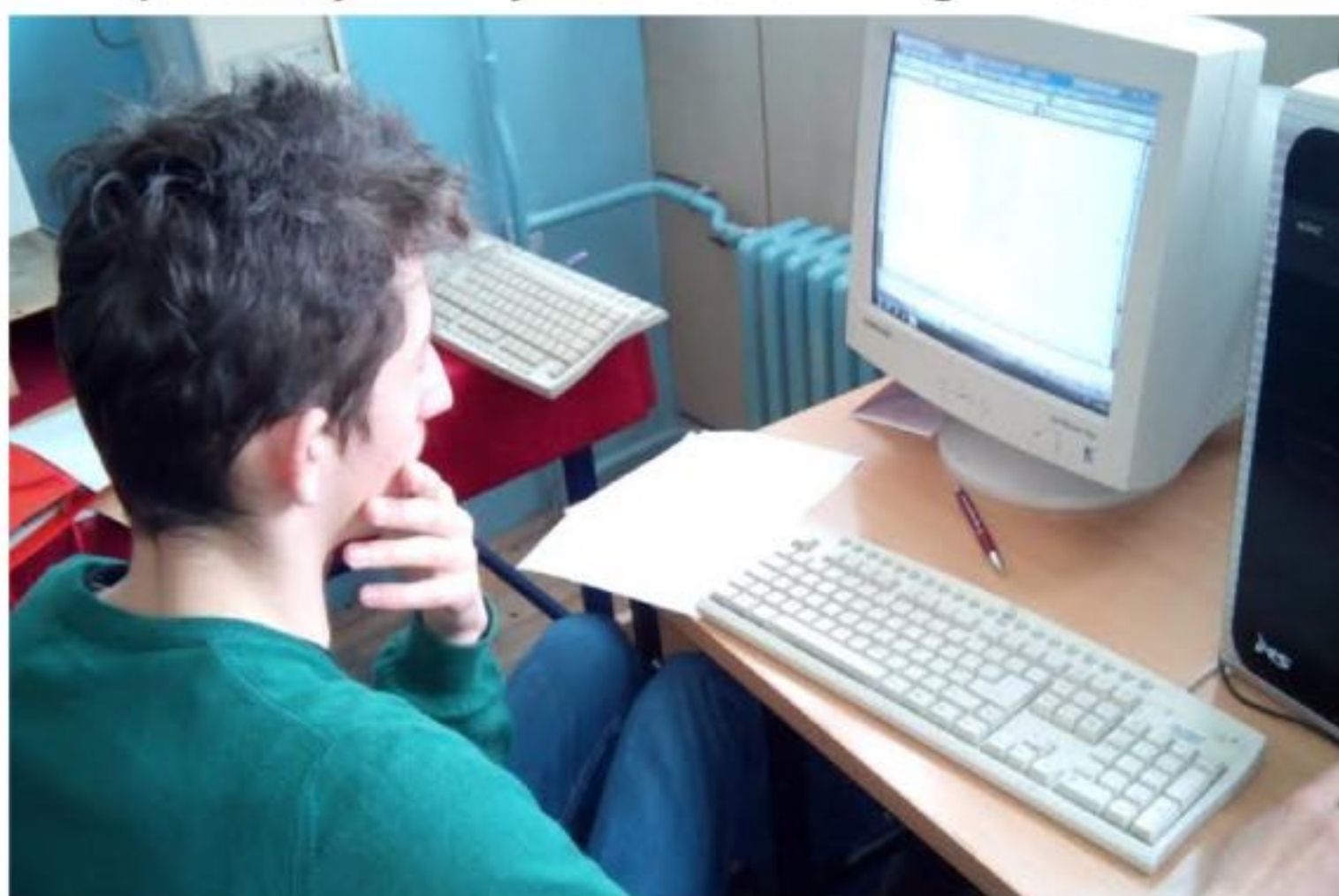
I- Igra generacije u kojoj znanje ima glavnu ulogu;

Č- Čekanje rezultata bitnih za usavršavanja znanja i njegovo uvećavanje;

E- Emancipacija/samostalnost i nezavisnost u svakom pogledu;

Nj- Njiva na kojoj je posijano znanje koje učenici beru i njime se hrane- škola;

E- Eksploatacija znanja radi bezbriznog života .

Kroz ovih nekoliko rečenica predočen je značaj svakog takmičenja i razvijanja takmičarskog duha kod svih, a naročito kod učenika, kojima će taj takmičarski duh poslužiti kao motivacija, odskočna daska za sve životne borbe i nadmetanja koja pred njima stoje. Ta odskočna daska mnogim našim učenicima, ali i učenicima u regionu, ove školske 2014/ 2015. godine, bila je Tehničko-poljoprivredna škola, koja imala je tu čast da bude domaćin Regionalnog takmičenja srednjih mašinskih škola, zahvaljujući osvajanju prvog mjesta na navedenom takmičenju školske 2013/ 2014. godine, od strane našeg učenika Adnana Gičevića. Tehničko-poljoprivredna škola, na čelu sa direktorom škole, pokazala se kao odličan domaćin, uz ostale članove kolektiva koji su u svakoj prilici, svim učesnicima i organizatorima takmičenja pružali nesebičnu podršku i ukazali, srdačnu, toplu dobrodošlicu.

Ove školske godine naši predstavnici na regionalnom takmičenju bili su: Armin Šabaredžović, Esmer Kuč, Miro Marić, Edisa Rujević, Adela Papić i Glogić Nezreta. Predstavnici na takmičenju iz Kompjuterske grafike bili su Armin Šabaredžović i Esmer Kuč . A. Šabaredžović je osvojio četvrto mjesto sa ukupnim brojem bodova 97,05303829, a Esmer Kuč sedmo mjesto, sa ukupnim brojem bodova 96,0344222. Miro Marić i Nezreta Glogić bili su učesnici takmičenja iz Modeliranja mašinskih delova i sklopova, pa je M. Marić osvojio šesto mjesto sa ukupnim brojem bodova 114,08 , a Nezreta Glogić deseto, sa ukupnim brojem bodova 86,2.

Na takmičenju iz Mehanike/Statike učestvovala su Edisa Rujevic i Adela Papić, A.Papić je osvojila osmo mjesto sa ukupnim brojem bodova 43,7,a Edisa Rujević deseto mjesto sa ukupnim brojem bodova 35,5.

Konačna rang lista Regionalnog takmičenja srednjih mašinskih škola ukazuje na to da i ove školske godine Tehničko-poljoprivredna škola predstavlja obrazovnu ustanovu čiji učenici ostvaruju dobre rezultate na svim poljima.

PRIPREMILA: SLAĐANA DUMIĆ, 11

„Glava bez pamćenja isto je što i tvrđava bez vojske.“
Napoleon B.

ŠTA KAD MOZAK ZABLOKIRA?

Koliko vam se puta dogodilo da vam mozak jednostavno zablokira? Zaboravite neki podatak, izgubite nit priče u sred rečenice, ne možete da se setite imena ljudi, gde ste ostavili telefon, ključeve... Sve to nas navodi na pitanje gde se to nalazi ljudska memorija i koji su mehanizmi usvajanja, čuvanja i slanja informacija?

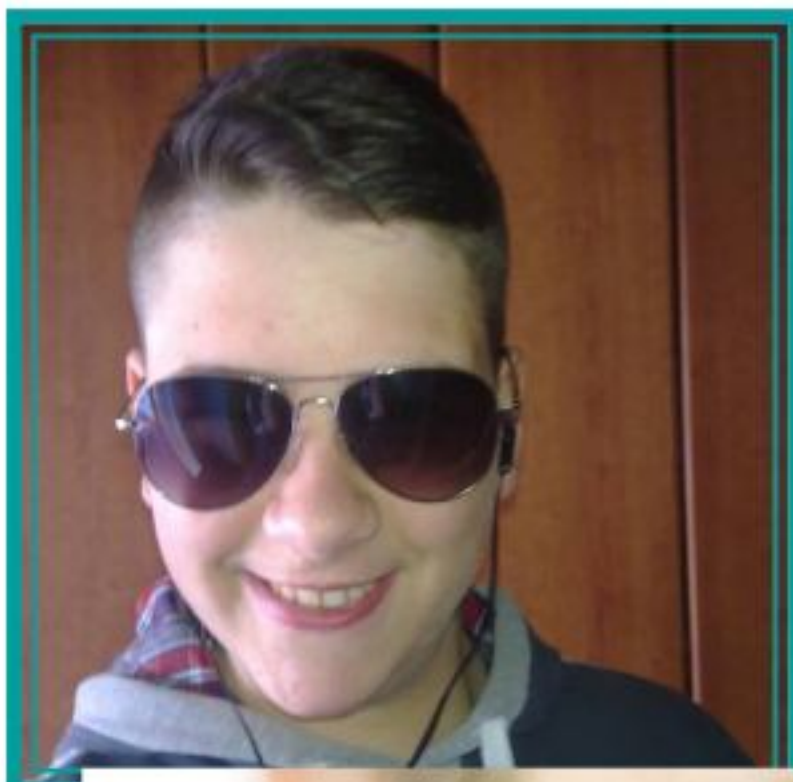
Iako je sposobnost pamćenja najveća tekovina ljudskog razvoja koja čoveka odvaja od životinja, definicija i princip po kojem mozak funkcioniše i dalje je ostao neotkriven. Kada čovek ne bi imao memoriju, bez obzira na starosno doba, bio bi kao novorođenče. Ma koliko puta da se sretne sa istim pojmovima i predmetima, oni bi mu se činili potpuno novi. U kori velikog mozga ima oko 15 milijardi nervnih ćelija, što znači da on poseduje kapacitet koji ni jedan kompjuter ne može da dostigne. Problem je to što čovek koristi samo 4 posto svoga mozga...

Mozak radi po principu stvaranja funkcionalnih veza. Kada primi novu informaciju on proizvede novu vezu i pretvara je u podatak. Ako neka od veza tokom vremena otkaže, mozak će pokušati da taj isti podatak nadoknadi kroz druge veze, pa zato je ponekad potrebna mala sitnica da bi se setili tog podatka koji je malo dublje smešten, pa zato i zaboravljen.

Starost našeg mozga ne odgovara uvek broju naših godina. Ukoiko ga ne treniramo redovno, on ce nastaviti brže da stari. Ako se na to doda stres nije čudno to što RADNA MEMORIJA privremeno briše podatke, pa osećamo da nam je mozak prazan.

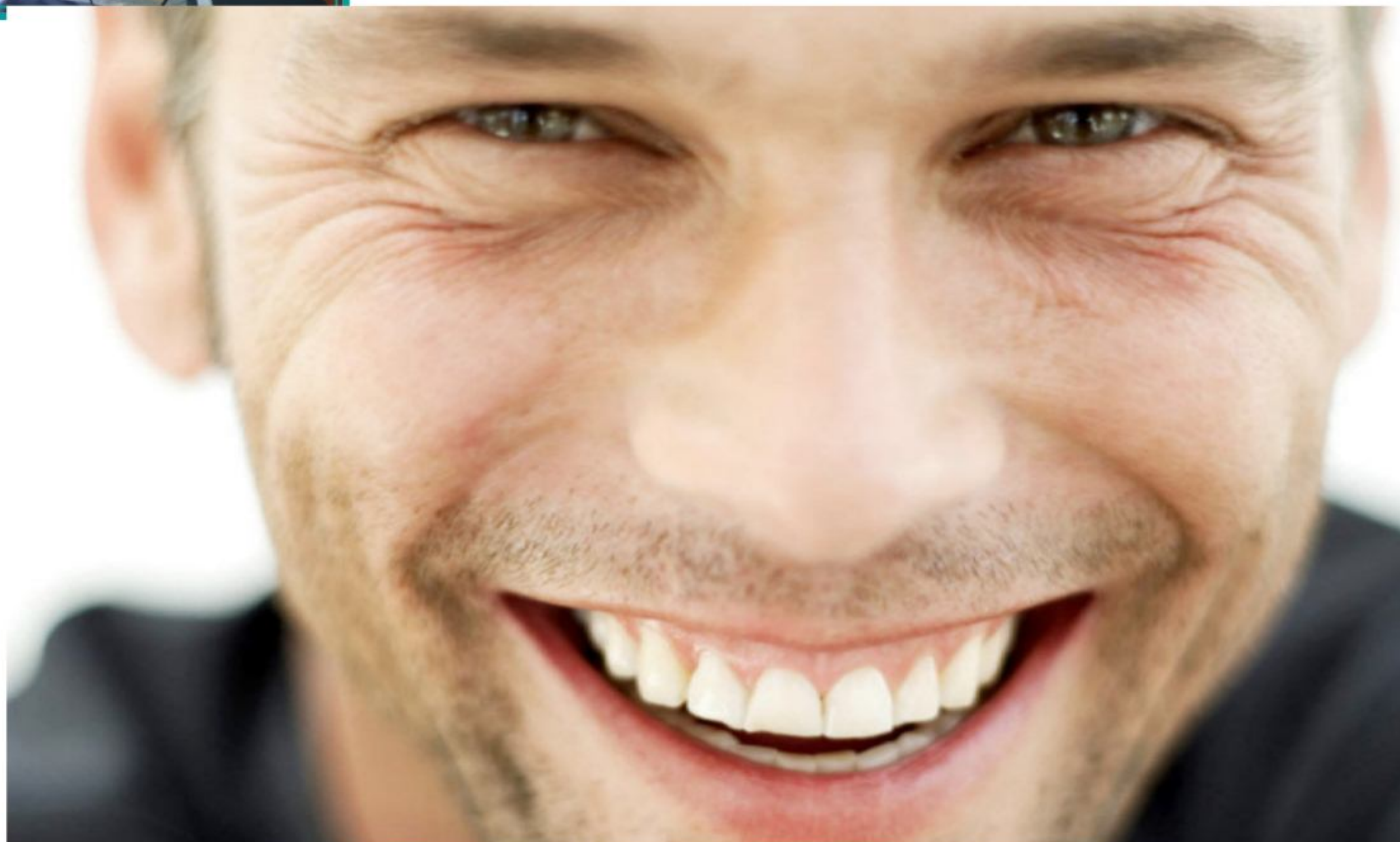
Ako pažljivo posmatramo mališane, videćemo da veoma mali broj dece nasledi od jednog ili oba roditelja SUPER UM. Većina dece to ne nasledi potpuno. Ali to se može dostići napornim radom uz nekoliko saveta:

1. Čist vazduh- kako je kiseonik najvažnija hrana za naš mozak, najbolji lek je boravak na čistom vazduhu najmanje 40 minuta svakoga dana.
2. Zdrava hrana- veoma je važno da mozak snabdevamo svakoga dana neophodnim vitaminima za pravilan rad mozga.
3. Fizička aktivnost - pola sata brzog hoda koji ubrzava proces krvotoka od ključne je važnosti.
4. Pametan piše-odmorite mozak od prevelike količine informacija tako što ćete umesto da pamтите zapisivati date podatke.
5. Povezivanje - povežite novu informaciju sa onom koju već poznajete.
6. Navike - povremeno promenite navike kako bi mozak uhodani put zamenio za novi, čime se radne mreže povećavaju.

PRIPREMIO: VAHID RAHIĆ, 11

NASMEŠI SE...

„Osmeh se ne plaća, a vredi mnogo. On obogaćuje one koji ga primaju ,a ne osiromašuje one koji ga daju. Traje trenutak,ali se večno pamti. Niko nije toliko bogat da mu osmeh nije potreban, niti toliko siromašan da ga ne može dati... Osmeh je nežni znak prijateljstva, on odmara umornu dušu i vraća hrabrost obeshrabrenima. Pa, ako nekad sretnoš nekoga ko nije u stanju da ti se nasmeši, iako ti to zaslužuješ, budi velikodušan, nasmeši se ti njemu, jer njemu je osmeh najpotrebniji...”

Smeh je urođeno izražajno ljudsko ponašanje. Smeh je prirodna reakcija zdravog čoveka u komediji ili zabavnoj situaciji, a javlja se i kao izraz olakšanja nakon opasnosti. Takođe, smeh može biti odbrambeni mehanizam u situacijama straha. Smeh je elemenat koji igra važnu ulogu u međuljudskim odnosima, a pruža emocionalni kontekst verbalne komunikacije. U druženju sa ljudima izražava pozitivan pogled na nasmejana lica.

Smeh takođe uzrokuju neke od unesenih supstanci. Primer je udisanje azot monoksida za izazivanje smeha, takođe poznat kao laughing gas. Konzumiranje opojnih sredstava takođe može izazvati nasilne izlive smeha. Spoljni podsticaji poput golicnja, može izazvati smeh. Kad se čovek smeje, organizam luči hormone odgovorne za vedrinu, veselost i dobro raspoloženje.

Međutim, ono što je najbitnije za sve nas, nisu definicije smeha.

Najbitnije je da znamo da je svim ljudima potreban osmeh. Ipak, najpotrebniji je onima koji i sami osećaju nedostatak radosti u svom životu.

STATISTIKA

Za godinu dana odrastao čovek se nasmeje oko 6 000 puta. Najviše se smeju deca između pete i šeste godine i njihov smeh je povezan sa igrom. Odrasli se dnevno nasmeju 15 puta, a deca prasnu u smeh barem tri puta češće. Bebe se glasno smeju od četvrtog meseca života.

Šta sve može smeh:

- povećava količinu kiseonika u organizmu;
- jača imunosistem;
- snižava krvni pritisak;
- pomaže u eliminaciji bola;
- masira unutrašnje organe;
- relaksira napetost mišića;
- oslobađa stresa.

BROJKE

- 100 osmeha dnevno utiče na naš organizam kao da smo vozili bicikl 15 minuta. Smeh od srca ubrzava puls i povećava kapacitet pluća.
 - 12 sati posle jednočasovnog smeha naš organizam sposoban je da ubija maligne ćelije, zaključili su naučnici na osnovu eksperimenata nad pacijentima obolelim od raka. Godine 1998. pojavio se film „Peč Adams“ po istinitoj priči o neobičnom lekaru koji je prvi u istoriji u bolnicu dovodio klovnove i uključivao smeh i zabavu u obaveznu terapiju pacijenata .
 - 300–400 puta dnevno smeju se deca, a odrasli to rade svega 15–17 puta.
- Očito da s odrastanjem gubimo sposobnost da se smejemo, zato nam i treba joga smeha.

NIŠTA TAKO MOĆNO, TAKO SNAŽNO NE OTKRIVA ČOVEKOVU NARAV KAO SMEH!

PIŠE: JUSO HAMIDOVIĆ, 13

Nikada mi neće biti jasno šta se to desi u pojedincu, ljudima, pa se od mira i sreće, preko noći, nerazmišljajući počnu udaljavati, dok ne krenu ka potpunom samouništenju? Šta je to što razjari mržnju u čoveku, pa poželi da uništi sebi život? Kako se to čovek odjednom odrekne kompletne sreće, društvene smirenosti i apsolutnog spokoja, pa već sutradan mrzi sve ono što ga je do tada činilo srećnim???

U mom slučaju to je škola... U njoj sam osetio i lepotu uspona i težinu pada. Do srednje škole sam bio primeran učenik, išao na razna takmičenja, dobijao diplome, poštovanje od profesora, sve ono što dobar učenik može dobiti. Roditelji su imali ogromno poverenje u mene i maštali su o mojoj budućnosti. Jednom rečju- bili su ponosni na sina!

Ali onda, nažalost, usledio je potpuni preokret... Završio sam sa osnovnom školom, upisao veoma dobru srednju školu, smer- veterinarski tehničar. Međutim, polaskom u srednju školu desilo se nešto što ja ne umem da objasnim... Totalno sam se promenio. Neki kažu adolescencija, neki nezainteresovanost, neki nesnalaženje... Ko će znati?

Prvo tromesečje, kreću prve ocene, loše ocene, prve batine od roditelja zbog škole, prve svađe i neslaganja. Ja, iz nekog meni i dalje nepoznatog razloga, zbog svega toga nisam se osećao loše. Išao sam tako do kraja.

Poslednja nedelja školske godine. Ja dobijam treću jedinicu koja je zaključena. Nema „baraža“, nema više nade, ponavljao sam! U mojoj glavi i dalje spokoj. Kao da me je nešto obuzelo, nešto što mi nije dalo da se sekiram zbog toga što ću sledeće godine opet biti isti razred, nešto što mi nije dalo da mi bude žao zato što moja generacija, moje društvo ide dalje, a ja ostajem na istom mestu gde sam i bio.

Međutim, kako je vreme prolazilo, primetio sam da me ljudi gledaju čudno, sa nekim pomešanim sažaljenjem i razočaranjem u očima. U istim tim očima bio sam niko i ništa, samo još jedan propalitet u ovom gradu, još jedan koji je pao na dno sa kojeg ne ustaje, još jedan koji možda ne zaslužuje drugu šansu. Što je najgore od svega- roditelji su potpuno izgubili poverenje u mene. Razočarao sam ih. Ponizio. Naneo im bol...

Po prvi put osetio sam duboko kajanje. Počeo da saginjem glavu kad idem ulicom. Izgubio sam samopouzdanje. Izgubio smelost da se javim starom društvu, da ja o nečemu govorim, da imam svoje mišljenje, da se pitam. Izgubio pravo da se moje reči vrednuju, da drugi slušaju ono o čemu govorim, da poštuju moje reči, misli i osećanja. Jednom rečju, izgubio sam sve što sam do tada imao...

Ali nisam klonuo. Pomirio sam se sa tim da život ide dalje, da grešku ne mogu izbrisati ali je mogu ispraviti... Što je najbitnije, imao sam neverovatnu želju, snagu i volju da je ispravim. Sada kada sam krenuo u prvu godinu, opet, kao da sam doživeo reinkarnaciju, ponovno rođenje. Odmah sam startovao sa dobrim ocenama, vratio radnu naviku, polako vraćam poverenje profesora i roditelja. Razred završavam sa vrlodobrim uspehom, ali tu neću stati, biću još bolji, jer to želim, mogu i hoću. Moj put jeste posut trnjem, biće mnogo prepreka, saplitanja, ali nije gubitnik onaj koji padne, već onaj koji padne a ne ustane. To je lekcija koju sam na svojim greškama naučio.

Ova moja priča nije proistekla iz namere da ovim tekstom promovišem sebe. Proistekla je iz namere i želje da ovaj tekst pomogne da neko nauči bilo šta, ne iz svojih već iz mojih grešaka. Ova priča je apel svim učenicima da ne učine ono što ja već jesam. Ako sam ja, nažalost, morao da učim iz svojih grešaka, vi ne morate. Učite iz mojih. Ne dozvolite da vam zbog nepromišljenih postupaka duša ne bude mirna. Da ne budu mirne duše ljudi koji vas okružuju i koji vas vole. Ne činite greške koje sam ja činio. A, ako vam se to nekim slučajem I dogodi, ne očajavajte, samo nemojte ostati na dnu, već ustanite i stoički krenite napred...

TEHNIČKO-POLJOPRIVREDNA
ŠKOLA SJENICA
WWW.TPSSJENICA.COM

PEKAR

MESAR

PREHRAMBENI
TEHNIČAR

VETERINARSKI
TEHNIČAR

POLJOPRIVREDA, PROIZVODNJA I PRERADA HRANE

TEHNIČAR
POLJOPRIVREDNE
TEHNIKE

facebook.com/tehnickaskola

twitter.com/tpssjenica

POLJOPRIVREDNI SAJAM U SJENICI
25. I 26. JUNA 2015.

POSETITE I ŠTAND NAŠE ŠKOLE!

PIŠE: SIBELA ŠEHOVIĆ, III2

Književni kutak

IŠČEKIVANJE

Odavno se spustio mrak...

Otac je uznemireno šetao po sobi, a majka je nestrpljivo gledala kroz prozor i pitala sebe, a potom i nas: „Zašto li ga još nema”? Ja sam mirno sedela na stolici u uglu sobe. Nemo i zamišljeno sam gledala u jedva vidljivu sliku na zidu naspram mene. Mrtva priroda. Činija sa raznolikim voćem, sa bledoplavom pozadinom koja je u tom polumraku dobila modru boju, dok su se druge boje jedva raspoznavale i samo se pomalo nazirale kada se dovoljno napregnem i iskolačim oči.

Pokušavam da ostanem mirna, pokušavam da budem objektivni posmatrač situacije. Rado bih da izbacim iz glave očevu nemirno šetanje i tihu skripu poda pod njegovim nogama. Rado bih zapušila uši da ne čujem majčin jedva čujan jecaj. Rado bih zatvorila oči i izbrisala prigušenu svetlost sveće u sobi, koja me još više čini nervoznom i uliva mi onaj poznati osećaj iščekivanja; iščekivanja nečega strašnog i nepoznatog.

Napolju besni oluja. U sobi se jasno čuje to neprekidno zavijanje vetra koje preti da uništi sve pred sobom. Osim zavijanja vetra, ništa drugo ne narušava tu mračnu, grobnu tišinu. Niko se ne oglašava...

Otac seo pored majke. To sam čula, ne vidim ih, okrenuta sam im leđima i pokušavam da ne mislim, da oteram od sebe bilo kakvu misao ili sumnju, a svaki osećaj da potisnem duboko, duboko u sebi. No, navale misli i osećanja, ali i vojska raznih sumnji mi probadaju telo, a ja sedim mirno i tek kada me te bujice osećanja preplave, pustim težak, isprekidan i molećljiv uzdah.

„Hajde”, mislim „Biće dobro. Kao i uvek i ovo ce proći”... Navodim samoj sebi milion slučajeva kada sam mislila da nema izlaza, a uvek se, ne znam ni sama kako, sve rešavalo i svaka stvar dobijala svoj smisao. Ubeđujem sebe da će sve biti u redu. Ipak, u meni tinja nada. Ipak, u meni još uvek ima snage...

I dok moje telo još uvek nepomično sedi, moj duh već grli majku, ljubi joj čelo a ocu nežno stiska ruku i govori: „Doći će”.

No, izgleda da oni još uvek sede i da ja još uvek sedim, i nadamo se, i čekamo, zajedno, u nemoj, gluvoj tišini...

The logo features a green gear at the top, with a black silhouette of a mountain range below it. Underneath the mountains are three wavy, orange-colored bands that resemble stylized hills or waves. The text 'TEHNIČKO-POLJOPRIVREDNA ŠKOLA SJENICA' is written across the middle of the orange bands in a bold, white, sans-serif font with a black outline.

TEHNIČKO-POLJOPRIVREDNA ŠKOLA SJENICA